

Abstrakt

Práce se zabývá rozšiřovacím procesem Severoatlantické aliance ve vztahu Ruska a NATO z perspektivy teorie rovnováhy moci. Autor vychází z předpokladu, že rozšiřovací proces po konci studené války způsobuje posílení NATO, na což Rusko musí reagovat vyvažováním vůči rostoucí moci potenciálního nepřítele. Práce je rozdělena na dvě hlavní tematické části. V té první jsou analyzovány tři rozšiřovací vlny po rozpadu Sovětského svazu (1999, 2004, 2009), přičemž autor analyzuje posílení NATO na vojenské, politické a geopolitické úrovni. Druhá část práce je věnována odhalování potenciálních vyvažovacích kroků Ruska, přičemž ruské vyvažování je taktéž analyzováno v rámci tří dimenzí – vojenské, politické a geopolitické. Analýza vyvažování, stejně tak jako posílení NATO je prováděná v rámci vymezených pětiletých časových úseků. Z teoretického hlediska je vyvažování rozděleno na tzv. „tvrdé vyvažování“ a „jemné vyvažování“. Konec bipolárního konfliktu totiž přispěl k podstatným změnám mezinárodně-politického prostředí, přičemž klasický koncept tvrdého vyvažování, který objasňuje chování aktérů v průběhu studené války či v období 18. a 19. století, může být nedostatečný pro pochopení současných procesů mezinárodních vztahů. Autor dochází k závěru, že je možné pozorovat existenci kauzálního vztahu mezi posílením NATO, jenž je mimo jiné zapříčiněn rozšiřovacím procesem a jednotlivými kroky Ruska, které můžeme považovat za výsledek snahy vyvažovat narůstající mocenský potenciál Severoatlantické aliance.